

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. (dawniej (...) Bank S.A. z siedzibą we W.) wniósł o zapłatę kwoty 2208,84 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 1 kwietnia 2014 r. od kwoty 639,14 zł oraz kosztami procesu od pozwanej T. W.. W uzasadnieniu wskazała, iż w dniu 3 października 2004 r. udzieliła pozwanej kredytu na zakup towarów i usług. Pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty należności.

Na dochodzoną pozewem kwotę tj. 2 208,84 zł składają się następujące należności: należność główna w kwocie 639,14 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia wystawienia wyciągu; odsetki za okres od 3 października 2004 r. w kwocie 1 365,70 zł do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku; koszty, opłaty i prowizje w kwocie 204 zł; dalsze odsetki naliczane od dnia następującego po dniu wystawienia wyciągu z ksiąg banku do dnia zapłaty, obliczonej od kwoty niespłaconego kapitału tj. od kwoty 639,14 zł według zmiennej stopy procentowej wyznaczonej jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym.

Nakazem zapłaty z dnia 10 września 2014 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Bytomiu uwzględnił roszczenie powódki w całości.

Pozwana złożyła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty. W uzasadnieniu podniosła zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia a także nieudowodnienia roszczenia oraz brak jego wymagalności. Wyjaśniając, że roszczenie dochodzone przez powoda jest związane ze spłatą zaciągniętego kredytu. W związku z czym jest to roszczenie okresowe, a ponadto związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez bank, dlatego też podlega przedawnieniu najpóźniej z upływem 3 lat od wymagalności. Jednocześnie wskazała, że wyciąg z ksiąg bankowych sam w sobie nie stanowi potwierdzenia, że wierzytelność istnieje. Jest to jedynie dokument prywatny, który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Podniosła również, że brak jest dowodu w postaci wypowiedzenia pozwanej umowy pożyczki, które uzasadniałoby wymagalność dochodzonej pozewem należności.

W odpowiedzi na złożony sprzeciw, pozwana uznała zarzut przedawnienia za zasadny i wniosła o umorzenie postępowania w związku z tym, że tytuł został wykonany w całości Ponadto wniósł o obciążenie pozwanej kosztami postępowania. W uzasadnieniu wskazała, że zobowiązanie wygasło gdyż zostało w całości spłacone w związku z postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika. W związku z tym, iż powództwo przeciwegzekucyjne kierowane jest z zasady w celu pozbawienia lub ograniczenia wykonalności tytułu egzekucyjnego, a zarzuty w niniejszej sprawie należy tak traktować, może być ono realizowane tylko pod warunkiem, że istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

W dniu 3 października 2004 roku pozwana T. W. zawarła umowę kredytu nr (...) na zakup towaru z (...) Bank S.A. Na podstawie ww. umowy (...) Bank S.A. udzielił pozwanej kredytu na kwotę 7 391,76 zł.

dowód: umowa kredytu na zakup towarów/ usług nr (...) (k.10-11);

Pismem z dnia 21 października 2013 r. powódka wezwała pozwaną do uregulowania zaległości w spłacie kredytu w nieprzekraczalnym terminie 14 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową.

dowód: wezwanie do zapłaty (k. 13)

Dnia 7 lutego 2008 r. nastąpił zwrot ww. wezwania z adnotacją poczty, iż „zwrotu nie podjęto w terminie”.

dowód: zwrot wezwania (k. 14).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu w całości.

Bezspornym był w sprawie fakt zawarcia przez strony umowy o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty kredytowej oraz fakt powstania zaległości w spłacie zobowiązania przez pozwanego. W zakresie nieunormowanym umową mają zastosowanie przepisy Kodeksu cywilnego oraz Ustawy o kredycie konsumenckim, Ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, a także ustawy Prawo bankowe. Powódka roszczenia dochodziła z art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe, tj. z umowy kredytu zgodnie z którą bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy były w zasadzie bezsporne. Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniosła w szczególności zarzut przedawnienia, a powódka w piśmie procesowym stanowiącym odpowiedź na ww. zarzut - uznała go. Powódka złożyła jednocześnie wniosek o umorzenie postępowania w związku z wyegzekwowaniem całości należności przez Komornika. Niemniej w ocenie Sądu wniosek ten jest bezzasadny. Roszczenie powódki było bowiem przedawnione, co zresztą sama powódka przyznała, zatem powództwo należało oddalić. Nie ma jednakże w tym przypadku znaczenia fakt zapłaty bądź nie należności w toku prowadzenia postępowania, nawet jeżeli zostało ono wyegzekwowane w całości przymusowo przez Komornika.

Sąd uznał, iż pozwany skutecznie podniósł w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut przedawnienia. Należy zauważyć, iż procesowym następstwem skutecznego podniesienia zarzutu przedawnienia przez dłużnika będzie oddalenie przez organ orzekający powództwa wniesionego przez wierzyciela. Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi, że wyłącznie roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu, jest przy tym oczywiste, że chodzi tu o cywilnoprawne roszczenia majątkowe. W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, iż powódka dochodzi pozwem roszczeń majątkowych wynikających z umowy o kredyt na zakup towarów lub usług. Ratio legis, a w konsekwencji cel i funkcja instytucji przedawnienia w kodeksie cywilnym sprowadzają się do usunięcia stanu niepewności prawnej w sytuacji, gdy uprawniony przez bardzo długi czas nie wykonuje swoich praw podmiotowych, nie realizuje przysługujących mu roszczeń. Zgodnie z art. 118 k.c. – jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi dziesięć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. W związku z czym w stosunku do ww. umowy termin przedawnienia wynosi trzy lata. Pozew został wniesiony w dniu 1 września 2014 r., a powód swoim żądaniem dochodzi roszczeń, które stały się wymagalne w roku 2004. Świadczy to o tym, że roszczenie w dniu wniesienia powództwa było przedawnione.

Z tych też względów, uwzględniając powyższe, powództwo oddalono.

Zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c., sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Według art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powołany przepis ustanawia dwie zasady rozstrzygnięcia o kosztach procesu, tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę orzekania o zwrocie kosztów niezbędnych i celowych. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Artykuł ten wyraża zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy. Skoro zaś powód przegrał sprawę, spoczywa na nim obowiązek pokrycia kosztów celowej obrony pozwanego. Przy czym pozwany nie korzystał z pomocy prawnej. Na zasądzone koszty składały się koszt zastępstwa procesowego w sprawie w kwocie 180 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika zgodnie z § 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349 ze zm.), a także 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłat skarbowych od pełnomocnictw. W ocenie Sądu nie występowały żadne przesłanki, skutkujące zastosowaniem innych zasad rozliczenia kosztów.